

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Venerabilis Abbatis Cluniacensis; Illvstrivm
Miracvlorvm Libri II**

Petrus <Cluny, Abt>

Coloniæ, 1611

II. De illo qui terra obrutus, per sacrificia & oratione ecclesiæ ab angelo
pascebatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64969)

rijs, obicem lapidum ab ostio remouebat. Erat autem & ipse pro posse suo, acer Ecclesiarum persecutor, & vbi parua occasio occurrebat, res earum nisibus diuersis vexabat. Dum igitur hic, operi iam dicto instaret, ecce inuisibiliter à diabolo raptus, ac videntibus qui aderant multo in aëra spatio subleuatus, sed confestim dimissus, corruit, eiusq; corpore grauitè colliso, brachium quoque illius subita illa ruina confregit. Quod videntes socij, rursus foramen ostij quod aperire coeperant, lapidibus obturauerunt, & ad perennem vtriusque prodigij memoriam, clausura perpetua damnauerunt.

De illo qui terra obrutus per sacrificia & orationes ecclesia ab Angelo pascebatur.

CAPVT II.

ILLUD quoque quod saluatrici hostiæ, hoc est, sacrosancti corporis & sanguinis Christi sacramēto nō paruum nostris diebus testimonium dat, præcedētibus adiungēdū est. Est in Gratianopolitano Episcopatu locus in venis subterraneis plurimū ferri habens, quod multo incolarū & rusticorū sudore assidue

duè eruitur, ac fornacibus coctum & expurgatum, per circumiacentes terras fabricarijs vel quibuscumque pro lucro venditur. Inde & villa, quam eidem homines incolunt, ferraria nuncupatur. Solent autem huiusmodi homines, dum terræ abdita fodiendo perscrutantur, spe maioris lucri longius procedere, & per subterraneos specus pertinaciter maiorem ferri materiam perscrutari. Huic operi dum quodam tempore quidam rusticus indefessus instaret, & intima terræ viscera fodiendo, acriter rimaretur, repente maxima moles terræ delapsa, aditum per què ingressus fuerat, obturavit. Quia tamen fodiendo longius processerat, & multum post se spatij exhausta terra inane reliquerat, mortem evasit, & velut in domo clausa ac validis munitioibus vndiq; circumseptata, egredi quidem non potuit, incolumis tamen permansit. Sed tenebris tam tenebroso carceris circumseptus, spe omni evadendi sublata, ac velut in amplo sepulchro sepultus, mortem ipsam adhuc vivens in se cernere æstimabat. Quem iam per aliquot dies nos apparentem, vxor sua mortuum credens, ad animam eius spiritualibus beneficijs adiuuandam conuersa est. Vnde per annum integrum omni hebdoma-

domada vnam ei missam celebrari à sacerdotibus faciens, & pro eo panem & candelam offerens, salutari Sacramento, vt mos est ecclesiæ, animæ vt putabat defuncti mariti subuenire satagebat. Vna tamē in anno hebdomada extitit, qua mulier alijs intenta negotijs, missam, vt proposuerat, marito providere neglexit. Et ecce totius anni penè emenso tēpore, rursum fossores metalli officio assueti irrequieti instātes ad locum in quo iā dictus rusticus adhuc viuens latebat, paulatim fodiendo perueniunt. Quorum dum voces & malleorum sonitus iam appropinquantium, rusticus inclusus audisset, quātis potuit nisibus vociferari cœpit. Cuius illi vocem audientes, & vt potē artis illius periti, hominis subterranei esse cognoscentes, sese inuicem cohortati sunt, & ad eum tandem post multum fossionis laborem peruenerunt. Quem accēsis luminaribus curiosè circumspicentes, illum esse quem anno iam præterito ibidem obrutum esse sciebant, agnouerunt. Admirari, & penè vt dignum erat tantæ rei nouitate stupefacti, quomodo illic tantum viuere potuisset, instantissimè inquirebant. At ille respondit. Isto quem non remouistis terræ obice, foramini per
quod

quod intraueram obiecto, cum hoc carcere, quem videris retentus fuisset, atque aliquantibus diebus sine cibo & lumine permanisset, subito mihi iam penè deficiente cum pane simul & lumine quidam affuit, qui me confortans, & ad cibum capiendum admonens, tetras tenebras illas candela quam ferebat, clarissime illustrauit. Eo pane per spatium septem aut octo (vt mihi videbatur) dierum refectus, totidem diebus ea candela illustratus, & famis periculum euadebam, & huius fossæ tenebras euitabam. Post septem uero vel octo dies, rursus ille qui prius cum recenti pane & renouato lumine, adueniebat, eaque mihi demittens, confestim recedebat. Hoc per unius (vt mihi videbatur) anni excursu, æquo penè temporis interuallo nunquam facere destitit, excepto unius hebdomadæ spatio, quo mihi præsentiam suam munusque solitum, nescio qua de causa, subtraxit. Quo tempore fame & tenebris valdè excruciatum sum, quousque rursus benignus ille vitæ meæ conseruator redijt, & simili subuentione vitam meam iam morti proximam reparauit. Hoc illi ab eo audientes, & quid pro illo vxor eius per totum illum annum fecerat ad mentem reuocantes, cuncta ei protinus exposue-

posue-

150 DE MIRACVLIS

posuerunt. Deinde hominem de cauernis illis subterraneis educentes, vxori proprię vicinis omnibus & populo ad tantum spectaculum vndique concurrenti, mirum dictu, post annuam sepulturam incolumem reddiderunt. Qui simul congregati, & quod ille de se narrabat subtilius examinantes, eisdem diebus panem, quo reficiebatur, candelam qua illustrabatur, eo in illo specu oblata fuisse inuenerunt, quibus mulier pro eius requie & missam celebrari faciebat, & sacerdoti missam celebranti, panem simul & candelam offerebat. Glorificantes ergo Dominum, & non minus quàm pro mortuo suscitato, vt verè dignum erat, gratias agentes, quantum recta fides Deo placeat, quantum fidelium oblationes vel sibi vel alijs prosint, quantam super omnia salutem salutaris hostia Deo oblata dignis operetur, luce clariùs agnouerunt.

Excusatio quare scriptor horum, in narratione rerum gestarum non potuerit tempus & ordinem obseruare.

CAPVT III.

QUOD sæpè suprà fassus sum, me in relatione horum miraculorū

nul-